

På forstandere

– Kjærligheten til et fotballag utleverer deg til håpet, sier **Kjell Nordstokke**, Diakonhjemmets nye forstander.

Altså: Hvordan kan fotball og frigjøringsteologi ha noe med hverandre å gjøre? Og hvordan kan to slike lidenskaper tilføre noe til diakonien?

Helt ny er han nå ikke. Mannen i sjefsstolen har vært tilknyttet huset siden 1990 og ser på Diakonhjemmet som en del av bakgrunnen sin. Men går man enda lenger tilbake, er det to store lidenskaper Nordstokke gjerne snakker om. Den minst omfattende først. Midt i samtalen, som dreier seg om Latin-Amerika, frigjøringsteologi, diakoni og visjoner, dukker spørsmålet opp: Har ikke den nye lederen for Diakonhjemmet andre interesser enn faget sitt?

– Fotball. Jeg lærte tidlig å forstå at det å være fotballfan dreier seg om smerte, glede og tro-skap.

Nordstokkes favorittlag i Norge er Viking, men det hjertet virkelig brenner for er et storlag i Brasil som heter Gremio.

– Skal du elske et lag må du vite å omgås skrøpelig, mener Nordstokke og smiler over brustne finale-håp.

Den nye forstanderen er en mann med en temmelig intellektuell orientering til livet. Han er kunnskapsrik og visjonær, og han snakker med de litt spesielle ordene som mennesker med mange sider bøker innabords snakker. Han synes han jobber mye, men liker det han holder på med.

– Hvorfor skal jeg gjøre noe som er mindre spennende for å slippe av, spør han.

MAGISK VIRKELIGHET

I 1973 tok Nordstokke embetseksamen i teologi og var klar for presteyrket. Grunnutdanningen fikk han både på Menighetsfakultetet og Misjonshøyskolen. Karmøybuen er doktor også – på en avhandling om frigjøringsteologen Leonardo Boff. Den skrev han på Universitetet i Oslo. Bredere bakteppe får man ikke i Den norske kirke.

Men hvorfor ville han jobbe i kirken?

– Jeg jobbet som lærer på Bryne da presten der døde helt plutselig. Av en eller annen grunn følte jeg at han la fra seg en stafettpinne som jeg skulle overta. Det var vel et slags ytre kall.

– Er utdanningen viktig for den du er i dag?

– Ja, men utdanning er ikke bare kunnskap. Den gir modeller og forbilder. Det er forskjell på å kunne og å skjønne. Utdanningen la et første grunnlag, men den viktigste impulsen er kirkeliv i den tredje verden. Enkle mennesker som ikke gjør så stort vesen av sin tjeneste. I de modellene henter jeg kraft, mening og verdi.

– Lar de seg overføre til norsk virkelighet?

– Det er klart det er to svært forskjellige verdener. Men det er mange ting som kan oversettes. I Latin-Amerikansk romankunst finnes noe som heter magisk realisme. Latin-amerikanere forholder seg helt naturlig til det vi kaller overnaturlig. De lager ikke så vann-tette skott mellom åndelig og materiell vir-

kelighet som vi gjør. Frigjøringsteologien er et eksempel på det.

TROEN I HVERDAGEN

Nordstokke var en av de første ryggsekkturnistene som besøkte Sør-Amerika. I alle fall fra Norge. Han var i Chile under valget og feiringen av Allende i 1970. Han møtte motstandsgrupper i Brasil og Uruguay.

De sterke inntrykkene kommer fra ti år i Brasil. Første gangen var han der som student. Siden ble det opphold fra 1974 og fra 1993 til 1995; midt i det sørlige Brasil.

– Opplevelsene av et samfunn fylt av urett og nød har gjort det klart for meg at det er viktig å kjempe for det gode samfunnet. Den andre sterke opplevelsen er en kristentro som lever i hverdagen – som roper til Gud. Begge disse impulsene trenger jeg i arbeidet med diakonien, sier Kjell.

At diakoni – kirkens kamp og omsorg for mennesker i utsatte livssituasjoner – handler om selve livet, står som et klart fortegn i Nordstokkes måte å forholde seg til den på.

– Diakonien må ikke bli fremmed eller akademisk profesjonell. Den må fortsette å være en stor del av det gode, sanne liv. Det er viktig å tillate undringen. Ta vare på forventninger og visjoner om et godt samfunn å bo i og en kirke som tar sitt ansvar.

EN URO SOM FORANDRER

Nå er tiden i Brasil et avsluttet kapittel. Det neste handler om Diakonhjemmet.

– Det jeg kan, gjør meg til en definert luthersk teolog. Møtet med Sør skapte imidlertid en uro. Jeg vil gjerne gi uroen et rom i vår sammenheng. Historisk sett har diakonien vært et uromoment i forhold til de offentlige velferdsordninger. Bli vi bare etterrapere, er vi ikke lenger et uromoment.

– Hvorfor er uro så viktig?

– Uro er ikke noe poeng i seg selv, men det finnes grunner til å føle den. Velferdssamfunnet skaper tapere, nettverkene revner og folk er mer opptatt av marked og eiendom.

– Så diakonien skal skape uro over problemene i vårt samfunn?

– Ja, men uro er ikke alltid noe ubehagelig. Det kan også være en kraftkilde. En faktor som kan mobilisere til endring. Jeg ser det som Diakonhjemmets oppgave å bidra til at diakonien kan være en kraft i kirke og samfunn som bærer både en slik uro, og som peker på nye veier å gå. Når kristne i Sør taler om uro, mener de en profetisk kraft. Noe som kan forvandle. De mener å reise opp, gi håp til folk som er satt til side.

*Av Håkon Daniel Beyer Olausen
og Vegar Valde (foto)*

barneshalvdel